

det ærede Medlem mig derpaa og sluttede sine Bemærkninger med at skrive, at Højrepartiet — den Gang var det nemlig et Højreparti, om det er det nu, ved jeg altsaa ikke — havde intet Ønske om, at Nedsættelsen af en saadan Kommission skulde fremmes ved et Lovforslag, men kort efter fik jeg en Skrivelse fra Højrepartiet i Landstinget om, at det ønskede, at Sagen maatte komme for Rigsdagen, og da jeg saa atter spurgte det ærede Medlem, havde han faaet den Mening, at nu skulde Sagen for Rigsdagen. Det ærede Medlem har saaledes svært ved at finde sin politiske Stilling, og det samme gælder hans Forhold til Ændringsforslagene. Han omtalte dem paa en lidt anden Maade end den, hvorpaa Ordføreren for Venstre (Nørgaard) omtalte dem. Jeg tror derfor, at man roligt kan lade være med at regne med, hvad det konservative Folkeparti eller det tidligere Højre i dette Ting mener om denne Sag, det bliver dog vist oppe i Landstinget, man faar den endelige Opfattelse at høre, idet den der synes at være noget forskellig fra, hvad den er hernede.

Om det første af Mindretallets Ændringsforslag maa jeg sige, at det er en underlig Motivering, man har benyttet: at man har villet give den paagældende Paragraf en mere bestemt Affattelse, end den havde i Ministerens Lovforslag, og saa under denne mere bestemte Affattelse lader de samme Ting komme ind, som staar i Ministerens Lovforslag; thi naar der staar i Ændringsforslaget, at Kommissionen skal „tage Læreruddannelsen paa Seminarierne under Overvejelse og udarbejde Forslag til en Ordning af samme“, vil det være den umiddelbare Opfattelse — og jeg vil antage, at der ogsaa indenfor Kommissionen, hvis den bliver nedsat, vil være Medlemmer, som vil hævde dette —, at det er Læreruddannelsen og intet andet, Kommissionen skal befatte sig med, altsaa f. Eks. ikke med de økonomiske Spørgsmaal, ikke med Spørgsmaalet om Oprettelse af nye Seminarier eller med Spørgsmaalet om Statens Overtagelse af nuværende private Seminarier og mange andre lignende Forhold. Men saa maa den ærede Ordfører ikke sige, at der under Mindretallets Form kan faktisk komme det samme, som der staar i Ministerens Lovforslag, thi det tilsteder Ændringsforslagets Ordlyd ikke. Det har stadig været min Opfattelse, at Kommissionen skulde beskæftige sig ikke alene med Læreruddannelsen, men i det hele

med vore Seminariers Forhold, Seminariernes økonomiske og administrative Forhold, Forholdet mellem Statens og de private Seminarier, Oprettelsen af Kvinde-seminarier og lignende. Det er saadanne Forhold, som det vil være i højeste Grad gavnligt at faa indgaaende drøftet. Jeg vil derfor ikke kunne tiltræde dette Ændringsforslag. Det er rigtigt, at hvis det blev vedtaget, vilde det ikke være nødvendigt at nedsætte en saadan Kommission, som jeg havde tænkt mig, saa vilde det maaske have været tilstrækkeligt, at jeg havde henvendt mig til de sagkyndige Embedsmænd, jeg har i Ministeriet, med Til kaldelse af en enkelt sagkyndig ude fra, saaledes som det synes, at Mindretallet har ønsket det, og paa Grundlag deraf udarbejdet et Lovforslag. Men netop fordi jeg mener, at der er mange Overvejelser, som bedst vil kunne foretages af sagkyndige i Forbindelse med Repræsentanter for Befolkningen, som skal bruge Lærerne, og som maa være i høj Grad interesseret i, hvordan hele dette Forhold ordnes, har jeg ønsket, at der i Kommissionen skulde være Medlemmer fra Rigsdagen.

Det ærede Medlem, som er Ordfører for Venstre (Nørgaard), sagde, at han haabede, at jeg, hvis disse Ændringsforslag blev vedtaget i dette høje Ting, vilde kunne anbefale dem oppe i det andet høje Ting. Maa jeg da sige, at Ændringsforslag Nr. 5 om, at Kommissionen skal bestaa af 15 Medlemmer, der vælges af Ministeren, tror jeg, det vil være meget vanskeligt for mig at anbefale for Venstrepartiet i det andet høje Ting; og jeg skulde antage, at Venstrepartiet der vilde afvise det meget skarpt og meget stærkt. Da jeg i sin Tid skrev til Venstrepartierne i de to Ting, fik jeg paa lignende Maade som fra Højrepartierne den Gang lidt afvigende Svar. Fra Folketingets Venstre fik jeg det Svar, at man, hvis der skulde nedsættes en Kommission, hvori der skulde være Rigsdagsmænd, maatte ønske, at Rigsdagsmændene var i Flertal, men at man i det hele maatte ønske, at denne Sag blev forelagt Rigsdagen i Form af et Lovforslag. Men i Svaret fra Venstrepartiet i det andet høje Ting var der ikke noget om dette: „hvis der skulde være Rigsdagsmænd“, der stod, at man i Overensstemmelse med Venstre i Folketinget — det var det nu ikke, men det har man altsaa ment — maatte forlange, at Flertallet i en saadan Kommission var Rigsdagsmænd. Jeg tror, den ærede Ordfører vil indse, at overfor en saa bestemt skriftlig Ud-